

Prædiken til 3. søndag efter påske

Joh. 16, 16-22

Intet på jord er så svært,
som afsked med alt, man har kært.
På én gang går verden i stå
man hører signalklokken slå
ens håb ligger knust, hvert eneste et
vi menn'sker bestemmer så lidt.
Den lykke, vi tror, er fast og solid
den er kun på landlov på ubestemt tid
for alt, hvad vi ejer, skal bort
Vi tror, det er vort
Men skibet skal sejle i nat.

Sådan sang Birthe Wilke og Gustav Winckler i 1957, da Danmark for første gang deltog i europæisk melodi grandprix. En sang, hvor en sømand tager afsked med sin pige i nymånens tegn på kaj'n. Alting er sagt. Nu står de der kun. Tavshed. Til sidst siger hun: "Farvel da min ven. Pas godt på dig selv. Jeg synes du har været all right og reel, og jeg har været dig tro. Mit liv blev os to. Men skibet skal sejle i nat".

Det er der nu skrevet rigtig mange sange om, om at tage afsked, sige farvel, måske ligefrem om at miste sin elskede. Og digte. Ja, der er skrevet mange flere vers om, hvor tungt det er at blive forladt, at se den elskede forsvinde, end der er skrevet om gensyns-

glæde, ankomster og velkomster. Måske fordi der er mere drama, flere tårer, flere langtidsvarende følelser i afskedsscener end i scener, hvor de elskende bliver genforenet i et lykkeligt øjeblik.

Eller måske man kan sige, at det glædelige gensyn jo forudsætter, at man først har sagt farvel. At man først må give slip for at kunne holde sin elskede tættere end før. Det kan ligefrem styrke et venskab, et forhold, hvis man er adskilt i en periode, og så ses igen. Adskillelse giver mulighed for at finde ud af, hvad et andet menneske virkelig betyder for én selv.

Det mærkelige er så, at mennesker kan være helt tæt på hinanden i fysisk forstand, dele hus og seng og bord, og dog være milevidt fra hinanden. Omvendt kan den fysiske afstand være kæmpestor, ja der kan være et helt hav imellem, og dog kan man føle sig så tæt på hinanden, som stod man side om side. Man har et sjælenærvær, så at sige. Eller der kan gå år imellem, vi ses med nogen, vi har kendt godt, og når vi så endelig mødes, så er det som om, vi så hinanden i går og uden videre kan fortsætte samtalen i dag ...

Det er vel også, hvad Jesus sigter til i sin afskedstale til vennerne, disciplene: Jeg går,

Redaktion
Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

og jeg kommer. I skal sørge over min bortgang, og I skal glæde jer over min genkomst. Vi skilles, og vi mødes. I kan tro, jeg kommer tilbage. Samtalen kan fortsætte.

”Tilbage igen”, det er titlen på et digt af Benny Andersen. Her beskriver han, hvordan han vender hjem fra lunere himmelstrøg til et forårskoldt Danmark med duft af kløver og hvidtjørn og græspollen, og opdager, at selv om en del er forandret i bybilledet, så ligner de fleste, han kender, dog sig selv, om end en har fået bil, og en anden gråt hår, og intet er helt det samme som før. I får lige et helt vers:

Betragt dine kæres kærlige smil
dine venners glæde ved at gense dit ansigt
mærk dig savnet og elsket og se dem sluge
hvert ord af din mund mens de selv
strutter af fortælletrang
for intet er helt det samme som før

Sådan kan man også forestille sig det første gensyn mellem Jesus og hans nærmeste, da han, som den opstandne, slog følge med dem og talte med dem om alt, hvad der var sket og snart skulle ske, og de blev fyldt med glæde. Intet var helt det samme som før. Ja, alt blev nyt. I sådan en grad, at vennerne ikke blev bedrøvede, da han kort efter igen forlod dem, og vendte tilbage til himlen. Da vidste de, at han i ord og ånd ville følge dem overalt.

Det ved *vi* også, - at Guds søn, Gud selv, i ord og ånd, følger med i *vores* liv. Som vi mennesker kan opleve, at selv om vi må tage afsked med gode venner, og der måske går år imellem, vi ses, så følger vi dog med i hinan-

dens liv. Indtil vi en dag igen mødes. Det er vist det, der er hovedbudskabet i den lange afskedstale, som Jesus holder til sine venner. Noget i den retning.

Og retning må vi have, i den forstand at vi må have et og andet, vi kan rette os efter, et udgangspunkt, et ståsted, en overbevisning, der kan bevæge os, - på én og samme tid sætte os i gang og holde os på plads. Når vi går ud i livet, og når vi går ud af livet, gennem døden, på vej til himlen.

Sådan et holdepunkt, et ståsted, et kompas, er Guds ord, er Guds søn, er Jesus Kristus på vores vej. Han, der om sig selv siger, at *han* er vejen og sandheden og livet. Vejen vi skal gå med ham og med hinanden gennem livet og ud af livet, er altså ikke en strækning, der kan måles fra punkt A til punkt B, og Himmeriget, hvor Jesus har sat os stævne, er ikke et afgrænset sted, vi kan pege ud på et kort og sige: Dér er det! Vi finder det ikke ved hjælp af koordinater eller GPS'er.

Afstanden mellem Gud og os - afstanden til Paradis - *kan* slet ikke måles, ikke engang med de fineste instrumenter. Det er der en god grund til, for Gud er jo slet ikke på afstand; han er os *nær*, er kun et ord og et kys borte, og han slipper os ikke. Amen

Janne Sulkjær
Vallekilde Valgmenighed